

קמה:

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"ב מהלכות
בכורות הלכה טו סג
עשין ר"א טו"ש"ע יו"ד סימן
ש"ד סעיף ה:
ב א מ"י פכ"א מהל' שבת
הלכה טו טור שו"ע
או"ח סימן רנב סעיף ה וס'
ש"כ סעיף ב:

בב ג מיי פ"ב שס הלכה
ח סמג לאוין קה
טוש"ע אר"ח סימן שיח
סעיף ד:
בג ד מיי פ"כ מהלכות
סנהדרין הלכה ז סמג
עשין כו טור שו"ע חו"מ
סימן י סעיף א:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לפי שאינן במקומן
כ"ל ותיבת בני נמחק:

מוסף רע"י

[illegible]

רב נסים גאון

[illegible][illegible]

חבית פרק שנים ועשרים שבת

ל המקדש אדעתא דרצנן ט מקדש ו ואפקועי רצנן לקדושין מיניה:
 קי"ל צבירות (דף לה.) נחשדו כהנים להטיל מום בצבור ואין נאמן
 כשרה לעדות ו: אימא לעדות שהאשה כשרה לה. והאי גמי כשרה לה:
 וומר מה בא ללמדנו אם לא זאת: **מתני'** כל שנה בחמין. כלומר

שנבשל: שורין אותו בחמין. כל
שיהא נמוח: וכל שלא בא בחמין.
כגון בשר יבש שאוכלין אותו חי ע"י
הדחק: מדיחין אותו. ולא אמר' וזה
בישול' אצל כל שורין: חן מן המליח
יש. דג מליח של שנה שעברה:
וקוליים האיספנין. שם דג שאוכלין
אותו מחמת מלחו ע"י הדחק בחמין.
והקד' אפילו הדחק נמי לא זוהו גמר
מלכתמן והוי בשול: גמ' כגון מאי.
הוי בא בחמין שחורין ושורין אותו
בחמין: תרגומותיה דר' אבה. מבשלה
והורה אותה ימים רבים בחמין למחות
מאליה ולרובלה לרפואה: דה' תלפא
ערפי. בן ג' שנים: אפסוס. הייתי
נאכס להקיא מחמת מיאוס: רייק.
רוקק מכותחא דבצלי כשזכרו שהיה
מאוס בעיניו: אמר דר' יוסף כו'. קשה
היה בעיניו שנמאסין בני בצל על בני
ארץ ישראל אמר אלו נמי יש לנו לרוק
מתרגומותיה דר' אבה שהם אוכלים:
ועוד. כותח דר' מאוס כל כך עשימי
שאר בני מערבא: דהא אמר דר' גואי
כו'. ושאלנו מיניה אותו כותח: צריחי.

חוליס: הדית. קוליס מל: חייב חטאס.
דהוי צישול: מפני מה עופוס שצבכל
שמיס. משל א"י: נלך. לכה לך אלל
שקירל הלשון: למדבר עוס. והיא מל:

לפי שאינן בני תורה
משיח¹⁴ איתער בהו רבי
אחותי את ¹⁵אם ברור
תאמרהו אמרו ליה
לפני שלא גלו שנאמר
חלד והכא מגלו דגלו

כל כך לכבדם כצניז' ארץ ישראל מחמת
מורדם מכבדים אותם מחמת לצניז'ין
שנלצ'ין גשור'צים: דדני. צחורים
שלז' חשבו' צכרל: מנצ'י שלז' גלו.
העפוט' כמו אונ' של איי צרלמק'ין
למק': שזן מואצ' מנעוריו וגו'.

סיפיה דקרא על כן עמד טעמא זב
אלמא הגולוי מפינין טעמן ושמן;
נ"ב. סנה. משגלו זימי דקדיה כחברות
ירושלים עד שפסקדו זימי כורס ואז
עלו מרס לייסד אל הית' י"ח שנים
קודם גמר הבנין שהיה לסוף ע' שנה
בשנת שמים לדריוש כדאמר' במגילה
(דף יא.): וכולן חזרו הבחמות ועופות
ואף הדגים חזו מן קוליים האספנין
וכולן חזרו ודלה עד בחמה כמיז
ומכלל מאמר דהאן הדור חזו מקוליים
כדמפרש: הני מורי דבבל מהדרי

מ'מקום גבוה שצב"ח [ובחזק ד: ד] שאלוהו מעיין מבזרא מים לבית טבילה כה"ג (דף נ"א). עין עיטס גבוה מקרקע העורה כ"ג אמות והיאך מחזירין מ'חורין המים לא"י וחוזרין ונובעין בצמיעיות והדגים חזרו דרך אופן גיון דלא שריר שדרים. אין קשה שדרה שלו: לטבילה. לבזו ולהטיל עליהם (לכן לעז הוא שלטון: בולגס. חיל המלך: ליפורי וטבירא מים שאינן שמים: במתא שמאי. צבירי איני צריך להחבד אלף בשמי זאלי יכרז כ"ג) מינין תותביה (שמות כב): ציילן. צמחין: כבאים. אותן של יעקב שיבאו לבבל וציינין לאז לפי שאינן בני תורה כדרכי אסי אלף לפי שאינן במקומן: כשצב

רב ספרא כגון תרגומיה דר' אבא שהיתה מלוחה ביותר וכשמבקשין לאוכלה שורין אותה במים ההתרגולות אם הובאה בחמין מלפני השבת מותר לשרותה בחמין בשבת ולאוכלה, ואם לאו אסור לישון וקוליים האיפסנין אם לא הביאם בחמין מלפני השבת אפילו להדיחן בשבת אסור, ואם עמלאכה. פי' מכותא, מכותתא היא. יש מי שאומר כותא כותתא היא. בריה במערבא

(א) [נראה דר"ל דתנא דצי מנשה לא כ

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

משלי ז ז

3 על ההרים אָשָׁא קִבִּי
וַיִּבְרֹךְ וְעַל גְּאוֹת מִדְבָּר קִבִּי
וַיִּבְרֹךְ וַיִּצְוֶה מִבְּלִי אִישׁ עֶבֶר
וְלֹא שָׁמְעוּ קוֹל מִקְנֵה מַעוֹף
הַשָּׁמַיִם וְעַד בְּהֵמָה נִדְרֹד
יִרְמְיָהוּ ט ט
הַלְכֹה: 4 וַהֲשַׁבְתִּי כָל מַשׁוּשָׁה
חֲמָה דְּחֻשָּׁה וְשַׁבְתִּיהָ וְכָל
מַעֲרָדָה: 5 וְהוֹשַׁע בִּי ג'
וּמוֹעֲדֵיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם
שֹׁאנָה נִפְשִׁי הִיוּ עָלַי לְטָרָה
נִגְלֵאִיתִי נִשְׂא:

יִשְׁעִיהוּ אִי יוֹדֵה
6 הַבָּאִים יִשְׁרָשׁ יַעֲקֹב יִצְיָן
וְפָרַח יִשְׂרָאֵל וּמָלְאוּ פָנָי
תֵּבֶל תְּנוּבָה: יִשְׁעִיהוּ כֹזֵר

רבינו חננאל

[illegible]

בבית המדרש מלפני השבת וכי.
ממביעיא לן כגון מאי, ואמר
מין. אמר רב ספרא כגון זו
תה ומותר להדיחה. והמליח
וההדיחן חייב חטאת שגמר
וליס שבמערכ.

(א) [נראה דר"ל דתנא דבי מנשה לא כו' למעט רק שאר פירות אבל לא כבשים ושלוקות אך לשונו מריבה תיקון קצת. ועי' ברי"ף קכא].